

Spørgsmaal om, hvorvidt Udgifterne kunne udredes i det første Aar uden at være optagne paa Finantsloven. Har Thinget Ret til at nægte Udgifter, som ere bestemte ved særskilte Love, og mener det, at der er Anledning dertil, saa vil det jo staae det frit for at nægte dem paa en paafølgende Finantslov. Jeg anseer som sagt Spørgsmaalet for at være ligegyldigt, men har dog troet det rigtigere, at der blev givet begge Thingene en Veilighed til at komme overeens om dets Betydning.

**S. Jørgensen:** Jeg er ikke ganske enig med den ærede sidste Taler deri, at man bør see at bringe Sagen under et Fællesudvalgs Overveielse. Naar jeg tidligere har stemt i samme Retning, som den nye foreslaaede Paragraph antyder, saa har jeg gjort det af den Grund, at de Mænd, jeg ellers pleier at følge, gif denne Vej, og jeg ikke turde sætte min Mening over deres i denne Sag. Jeg har nu imidlertid saavidt muligt søgt at sætte mig ind i denne Sag, deels ved at læse Loven, deels ved at følge det andet Things Forhandling, og deels ved at gjennemlæse Alt, hvad jeg desangaaende har kunnet faae fat paa, og det Resultat, jeg er kommen til, er, at man ved at see længe paa en Myg er kommen til at see den som en Elephant. Jeg har ikke ved nærmere Overveielse kunnet udfinde, at denne Paragraph er af nogen virkelig Betydning, og naar jeg ikke har kunnet det, vil jeg ikke stemme for den, for derved at bringe et saadant Fællesudvalg tilveie, thi man kan dog ikke vide, hvilke Resultater dette kunde have, og om de kunde være heldige.

**Sjæbning:** Det er meget vanskeligt, kan jeg mærke, at faae simple Ting begrebne; det lader i det Hele taget som det Allervanskeligste, de vanskeligste Ting kan man begribe, men de simple kunne i Almindelighed ikke begribes. Man kan godt komme til at afgjøre en Lov uden derfor tillige i samme Dieblik at være enig med sig selv om, at de Udgifter, som denne Lov kan medføre, skulle indbrømmes. Dersom man skalde udstyre Afgjørelsen af enhver Lov, fordi man ikke i samme Dieblik vilde indbrømme Udgifterne dertil, vilde man være meget vanske-

ligt stillet, naar der kom Tider, hvor der i det Hele taget var faa Midler at raade over. Hvorfor ere vi kommen til med temmelig Lethed at gaae ind paa den Forudsætning, at de Udgifter, som en Lov antages at medføre, kunne gjøres i det kommende og nærmeste og løbende Aar. Der er, fordi vi hidtilbogs til en vis Grad have siddet i Overflod og ikke have været stillede saa knæpt, at vi have frygtet for, at vi derved skalde komme til at gjøre en Overfrielse. De Former, man skal vælge for sin Fremgangsmaade i Lovgivningen, skulle imidlertid være afpassede efter de vanskeligere Diebliske; man skal kunne forudsæe kommende Tider og derefter indrette dem. Det er Grunden, hvorfor man paa en Lov skal indføre en Paragraph, der henleder Opmærksomheden paa, om Udgiften virkelig kunde overkommes i det Aar. Naar man siger, det er tidsnok at rette det i et kommende Aar, siger jeg dertil Nei, og det af to Grunde. For det Første fordi, dersom Udgiften havde været gjort udover, hvad man havde Gyde til, var det for seent at standsse, og for det Andet, fordi ethvert begyndt Foretagende, der forudsætter en længere Vedbliven, skades i højeste Grad ved at standses, efterat det er begyndt; det er langt mindre skadeligt at standsse det, førend det er begyndt, end naar det først er begyndt, ikke at lade det faae sin Udvikling. Naar man indvender mod Paragraphen, at den ikke gjør Loven hverken til en Tillægsbevilling eller til en Finantslov, saa er der for saavidt noget Sandt deri, som Paragraphen i den Skikkelse, den nu har, er ufuldkommen, fordi den ikke nævner en vis bestemt Sum, hvilket jeg gjerne skal indbrømme er en karakteristisk Sag ved Finantsloven, saavel som ved Tillægsbevillinger, og dersom det kun er det, man forlanger, for at gaae ind paa denne Maade at behandle Sagen paa, saa siger jeg: Det er meget rigtigt, det vil være et Fremstridt, og saa bliver det Maaden, hvorpaa man for Fremtiden maa behandle enhver Lov, der fastsætter Udgifter, at man, førend den forlader dette Thing, sender den til Finantsudvalget, for at det ved Underhandling med Ministeren kan bestemme, hvor stor en Sum der i det kommende Aar til dens Udførelse bør stilles til Raadighed, og at Fi-